ONTWERP VAN DECREET HOUDENDE INSTEMMING MET HET SAMENWERKINGSAKKOORD VAN [DATUM] TUSSEN DE FEDERALE STAAT, DE GEMEENSCHAPPEN EN DE GEWESTEN TENEINDE DE GEDEELTELIJKE UITVOERING TE GARANDEREN VAN ARTIKELEN 7, LID 1, 12, LID 3, 13, 14 EN 15 VAN VERORDENING (EU) 2024/1309 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 29 APRIL 2024 INZAKE MAATREGELEN OM DE KOSTEN VAN DE UITROL VAN ELEKTRONISCHE COMMUNICATIENETWERKEN MET GIGABITSNELHEDEN TE VERLAGEN, TOT WIJZIGING VAN VERORDENING (EU) 2015/2120 EN TOT INTREKKING VAN RICHTLIJN 2014/61/EU

Samenvatting

Dit ontwerp van decreet regelt de instemming met het samenwerkingsakkoord van [datum] tussen de Federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten teneinde de gedeeltelijke uitvoering te garanderen van artikelen 7, lid 1, 12, lid 3, 13, 14 en 15 van Verordening (EU) 2024/1309 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2024 inzake maatregelen om de kosten van de uitrol van elektronische-communicatienetwerken met gigabitsnelheden te verlagen, tot wijziging van Verordening (EU) 2015/2120 en tot intrekking van Richtlijn 2014/61/EU (hierna: het samenwerkingsakkoord). Om het samenwerkingsakkoord uitvoerbaar te maken is een instemmingsdecreet nodig.

Het samenwerkingsakkoord vervangt het samenwerkingsakkoord van 14 juli 2017 tussen de Federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten in het kader van de omzetting van Richtlijn 2014/61/EU, waarmee werd ingestemd bij het decreet van 15 december 2017. Het richt de instantie voor geschillenbeslechting inzake netwerkinfrastructuren (hierna: de IGB) opnieuw op, regelt de samenwerking rond het centraal nationaal digitaal toegangspunt en de wederzijdse raadpleging over regelgeving inzake civiele werken en legt het kader vast voor de afdwinging en sanctionering van de beslissingen van de IGB door de bevoegde administraties van de gewesten, de Duitstalige Gemeenschap en, voor exclusief federale aangelegenheden, het BIPT.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

1. De gigabitinfrastructuurverordening

Verordening (EU) 2024/1309 (hierna: de gigabitinfrastructuurverordening of GIA) werd bekendgemaakt in het Publicatieblad van 8 mei 2024 en is van toepassing met ingang van 12 november 2025. Ze trekt Richtlijn 2014/61/EU van 15 mei 2014 inzake maatregelen ter verlaging van de kosten van de aanleg van elektronische-communicatienetwerken met hoge snelheid (de breedbandrichtlijn) in. De verordening wil de uitrol van netwerken met zeer hoge capaciteit versnellen en goedkoper maken door:

- het recht op toegang tot bestaande fysieke infrastructuur van netwerkexploitanten en van overheidsinstanties die eigenaar zijn van of zeggenschap hebben over fysieke infrastructuur (artikel 3);
- transparantie over bestaande fysieke infrastructuur via centrale informatiepunten (artikel 4);
- de coördinatie van civiele werken en transparantie over geplande civiele werken (artikelen 5 en 6);
- gestroomlijnde procedures voor vergunningen en doorgangsrechten (artikel 7);
- toegang tot fysieke binnenhuisinfrastructuur (artikelen 8 tot en met 11).

Om die rechten afdwingbaar te maken, legt de verordening de lidstaten een aantal verplichtingen op. Elke lidstaat moet één of meer centrale informatiepunten hebben en een centraal nationaal digitaal toegangspunt opzetten dat via een gemeenschappelijke gebruikersinterface naadloze toegang geeft tot die informatiepunten (artikel 12). Elke partij moet elk geschil over de artikelen 3 tot en met 6 kunnen voorleggen aan een nationale instantie voor geschillenbeslechting, die binnen één of vier maanden een bindend besluit neemt (artikel 13). Die instantie moet onafhankelijk en objectief handelen en mag geen instructies van andere instanties vragen of aanvaarden (artikel 14, lid 2). De lidstaten stellen regels vast inzake sancties op schendingen van de verordening en van de bindende besluiten van de bevoegde instanties; die sancties moeten passend, doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn (artikel 15).

2. Bevoegdheidsverdeling en noodzaak van een samenwerkingsakkoord

De netwerken en infrastructuren waarop de verordening van toepassing is, vallen in België onder verschillende overheden. De Federale Staat is bevoegd voor de elektronische communicatie, met uitzondering van de omroep, voor het vervoer van gasachtige producten door leidingen, voor de organisatie van de elektriciteitsmarkt, voor het spoorvervoer en voor de luchthaven Brussel-Nationaal. De gewesten zijn bevoegd voor het juridisch stelsel van de land- en waterwegenis, de openbare werken, de ruimtelijke ordening, de distributie van elektriciteit en gas en het waterbeleid. De gemeenschappen zijn bevoegd voor de technische aspecten van de audiovisuele en auditieve mediadiensten. De Duitstalige Gemeenschap oefent daarnaast, krachtens de decreten van 29 april 2019 en 6 mei 2019, de bevoegdheden van het Waalse Gewest uit inzake ruimtelijke ordening en het juridisch stelsel van de gemeentewegen.

Een geschil over toegang tot fysieke infrastructuur of over de coördinatie van civiele werken kan dus partijen betreffen die onder verschillende overheden vallen. Een instantie voor geschillenbeslechting die bevoegd is voor alle netwerken op het grondgebied, een enkel centraal nationaal digitaal toegangspunt en een coherent sanctiekader kunnen daarom enkel via een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92bis, §1, BWHI tot stand komen. Dat was in 2017 ook de reden voor het samenwerkingsakkoord van 14 juli 2017 (dat na het advies 60.720/VR van 31 januari 2017 van de Raad van State werd herwerkt, op 28 juni 2017 op het Overlegcomité werd goedgekeurd en waarmee het Vlaams Parlement bij decreet van 15 december 2017 instemde).

3. Vlaamse uitvoering van de verordening

Vlaanderen heeft zijn eigen regelgeving al op de verordening afgestemd met het decreet van 3 juli 2026 tot wijziging van diverse regelingen, wat betreft de uitvoering van de gigabitinfrastructuurverordening. Dat decreet heft het decreet van 10 november 2017 inzake maatregelen ter verlaging van de kosten voor de aanleg van elektronische-communicatienetwerken met hoge snelheid op. KLIP en GIPOD blijven de Vlaamse centrale informatiepunten voor respectievelijk

bestaande fysieke infrastructuur en geplande civiele werken. De Vlaamse geschillencommissie van artikel 16/4 van het GIPOD-decreet blijft bevoegd voor de geschillen bedoeld in artikel 13, lid 1, eerste alinea, b) en c), GIA over de coördinatie van en de transparantie over civiele werken die via het GIPOD verlopen, en artikel 16/7 van het GIPOD-decreet voorziet in administratieve geldboeten van 250 tot 25.000 euro na een definitieve beslissing van die commissie of van een rechter.
De sanctie- en handhavingsbepalingen van het decreet van 10 november 2017 (artikelen 9 tot en met 11), die betrekking hadden op de beslissingen van de IGB van 2017, werden door het decreet van 3 juli 2026 opgeheven met de uitdrukkelijke overweging dat die materie voortaan in het nieuwe samenwerkingsakkoord wordt geregeld. Dit voorliggende samenwerkingsakkoord sluit daarbij aan: het legt de afdwinging en sanctionering van de IGB-beslissingen op Vlaams grondgebied bij de bevoegde Vlaamse administratie (artikel 18). De Vlaamse Regering zal die administratie aanwijzen en de procedureregels voor het opleggen en invorderen van de sancties vaststellen.

B. Inhoud

Het samenwerkingsakkoord telt 23 artikelen en bevat vijf onderdelen: de algemene bepalingen en definities (artikelen 1 en 2), de wederzijdse raadpleging en het centraal nationaal digitaal toegangspunt (artikelen 3 en 4), de oprichting, samenstelling en werking van de IGB en het college van deskundigen (artikelen 5 tot en met 11), de procedure voor de IGB en de afdwinging en sanctionering van haar beslissingen (artikelen 12 tot en met 18) en de bekendmaking, de vertrouwelijkheid, het beroep bij het Marktenhof, de opheffing van het samenwerkingsakkoord van 2017 en de inwerkingtreding (artikelen 19 tot en met 23). De artikelen worden toegelicht in deel C.

C. Bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest

Het samenwerkingsakkoord regelt een aangelegenheid die zowel tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap (artikel 4, 6°, BWHI) als van het Vlaamse Gewest (artikel 6, §1, VII en X, BWHI) behoort. Het ontwerp van decreet regelt bijgevolg een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid (artikel 1).

Overeenkomstig artikel 92bis, §1, tweede lid, BWHI hebben samenwerkingsakkoorden die betrekking hebben op aangelegenheden die bij decreet worden geregeld, die de gemeenschap of het gewest kunnen bezwaren of die Belgen persoonlijk kunnen binden, eerst gevolg nadat zij instemming hebben verkregen bij decreet. Het samenwerkingsakkoord voldoet aan die criteria: het richt een instantie met rechtspersoonlijkheid op die bindende beslissingen neemt ten aanzien van netwerkexploitanten en overheidsinstanties, het legt die rechtssubjecten een medewerkings- en informatieverplichting op, het bepaalt het kader van de administratieve sancties en het heft een samenwerkingsakkoord op waarmee bij decreet werd ingestemd. De Raad van State heeft in zijn advies 60.720/VR van 31 januari 2017 over het vorige samenwerkingsakkoord om dezelfde redenen de instemming van de wetgevers noodzakelijk geacht. De partijen hebben dat in de tekst zelf bevestigd door te bepalen dat zij de tekst ter goedkeuring voorleggen aan de Kamer van volksvertegenwoordigers en de parlementen van de gewesten en de gemeenschappen.

II. Toelichting bij de artikelen van het ontwerp van decreet

Artikel 1

Dit artikel bevat de verplichte vermelding ingevolge artikel 19, §1, tweede lid, BWHI. Het samenwerkingsakkoord regelt zowel een gemeenschaps- als een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Dit artikel verleent instemming met het samenwerkingsakkoord. Aangezien het samenwerkingsakkoord betrekking heeft op aangelegenheden die bij decreet worden geregeld en Belgen persoonlijk kan binden, kan het overeenkomstig artikel 92bis, §1, tweede lid, BWHI pas gevolg hebben nadat het instemming heeft verkregen bij decreet. Het samenwerkingsakkoord wordt als bijlage bij het decreet gevoegd. De datum van het samenwerkingsakkoord is de datum van de laatste handtekening en wordt na de ondertekening ingevuld.

III. Toelichting bij de artikelen van het samenwerkingsakkoord

Opschrift en aanhef

Het opschrift geeft aan dat het samenwerkingsakkoord strekt tot de gedeeltelijke uitvoering van de artikelen 7, lid 1, 12, lid 3, 13, 14 en 15 van de verordening. "Gedeeltelijk" omdat de verordening rechtstreeks werkt en de overige uitvoeringsmaatregelen, zoals de centrale informatiepunten, de vergunningsprocedures en de sancties op de rechtstreeks werkende verplichtingen, door elke overheid binnen haar eigen bevoegdheid worden genomen.

De aanhef verwijst naar de bevoegdheidsgronden van de partijen: de artikelen 39, 127, 130 en 134 van de Grondwet, artikel 4, 6°, BWHI (radio-omroep en televisie), artikel 6, §1, VII en X, BWHI (energiebeleid en openbare werken en vervoer), artikel 92bis, §§1 en 5, BWHI (samenwerkingsakkoorden en de beslechting van geschillen daarover), de artikelen 4, §1, en 55bis van de wet van 31 december 1983 (bevoegdheden van de Duitstalige Gemeenschap en de uitoefening van overgedragen gewestbevoegdheden) en de artikelen 4 en 42 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 (Brusselse instellingen). De overwegingen lichten de verdeling van de bevoegdheden toe en vermelden de uitsluiting van de geschillen die uitsluitend tussen elektronische communicatieoperatoren rijzen (zie artikel 12, §2). De slotformule bevestigt dat de tekst ter goedkeuring wordt voorgelegd aan de Kamer van volksvertegenwoordigers en aan de parlementen van de gewesten en de gemeenschappen.

Artikel 1

Dit artikel omschrijft het voorwerp van het samenwerkingsakkoord. Het regelt de samenwerking tussen de zeven partijen voor de gedeeltelijke uitvoering van de genoemde bepalingen van de verordening en betreft drie onderwerpen: het toezicht op de consistentie van de regels inzake vergunningen en doorgangsrechten (artikel 7, lid 1, GIA), het centraal nationaal digitaal toegangspunt (artikel 12, lid 3, GIA) en de geschillenbeslechting en de sancties bij niet-naleving van de beslissingen van de geschilleninstantie (artikelen 13, 14 en 15 GIA).

Artikel 2

Dit artikel bevat de definities. De verordening, het Overlegcomité en het BIPT worden gedefinieerd door verwijzing naar de toepasselijke teksten. De definitie van

"overgedragen bevoegdheden" verwijst naar de bevoegdheden van het Waalse Gewest inzake ruimtelijke ordening en aanverwante aangelegenheden, waaronder het juridisch stelsel van de gemeentewegen, waarvan de uitoefening krachtens de decreten van 29 april 2019 en 6 mei 2019 aan de Duitstalige Gemeenschap is overgedragen. Die definitie laat toe om in de artikelen 7, 11, 17 en 18 de positie van de Duitstalige Gemeenschap bondig te regelen. Het laatste lid verklaart de definities van de verordening van toepassing, zodat begrippen als netwerkexploitant, fysieke infrastructuur, overheidsinstantie en civiele werken dezelfde betekenis hebben als in de verordening.

Artikel 3
Dit artikel belast de Interministeriële Conferentie "Mobiliteit, Infrastructuur, Telecommunicatie en Digitaal" met de organisatie van de wederzijdse raadpleging over ontwerpen van wet- en regelgeving die verplichtingen voor netwerkexploitanten inzake civiele werken bevatten. De raadpleging gebeurt in onderling overleg, met respect voor ieders bevoegdheid en volgens de nadere regels die het Overlegcomité vastlegt. Het artikel geeft mee uitvoering aan artikel 7, lid 1, GIA, dat consistentie vereist van de regels inzake vergunningen en doorgangsrechten op het hele grondgebied, zonder afbreuk te doen aan de bevoegdheid van elke overheid om haar eigen regelgeving vast te stellen.

Artikel 4
Dit artikel regelt het centraal nationaal digitaal toegangspunt bedoeld in artikel 12, lid 3, GIA. Het toegangspunt wordt opgezet en operationeel beheerd door de Federale Staat. De centrale informatiepunten zelf blijven onder de bevoegdheid van elke overheid; voor Vlaanderen gaat het onder meer om het Kabel- en Leidinginformatieplatform (KLIP) en het Generiek Informatieplatform Openbaar Domein (GIPOD). Elke overheid levert een contactpunt aan dat de nodige informatie verzamelt en actief samenwerkt aan de opzet en het beheer van het toegangspunt.

Een opvolgingscomité bepaalt de functionaliteiten van het toegangspunt, de interacties met de centrale informatiepunten en de samenwerking met de bevoegde administraties. Het brengt daarnaast advies uit aan de partijen over de consistentie van de regels inzake vergunningen en doorgangsrechten (artikel 7, lid 1, GIA). Het comité bestaat uit een vertegenwoordiger van de Federale Staat, een vertegenwoordiger van het BIPT, twee vertegenwoordigers van de Vlaamse Regering en een vertegenwoordiger van elke andere gefedereerde regering. Het beslist bij consensus, zodat geen enkele overheid wordt gebonden door een beslissing over de interactie met haar informatiepunten waarmee zij niet instemt. De representatieve verenigingen van steden en gemeenten kunnen als waarnemer worden uitgenodigd. Bij blijvende onenigheid legt de minister bevoegd voor Telecommunicatie of een minister bevoegd voor een centraal informatiepunt de zaak voor aan de Interministeriële Conferentie bedoeld in artikel 3. De escalatie is dus politiek en betreft enkel het opvolgingscomité, niet de geschillenbeslechting door de IGB.

Artikel 5
Dit artikel richt de instantie voor geschillenbeslechting inzake netwerkinfrastructuren op, met rechtspersoonlijkheid, overeenkomstig artikel 14 GIA. De opdracht van de IGB is beperkt tot het nemen van beslissingen ter beslechting van de geschillen bedoeld in artikel 12. Anders dan in het samenwerkingsakkoord van 2017 en in de eerste ontwerpteksten beschikt de IGB niet over een eigen bevoegdheid om sancties op te leggen bij niet-naleving van haar beslissingen. Die bevoegdheid komt overeenkomstig artikel 18 toe aan de bevoegde administraties van de gewesten en de Duitstalige Gemeenschap en, voor exclusief federale aangelegenheden, aan het BIPT. Artikel 15 GIA verzet zich daar niet tegen: het vereist dat de lidstaat sancties vaststelt en toepast, niet dat de geschilleninstantie zelf sanctioneert.

Artikel 6
Dit artikel verleent de voorzitter van de IGB de bevoegdheid om, op voorstel van het college van deskundigen, van een partij bij het geschil of op eigen initiatief, op gemotiveerde wijze alle nuttige informatie op te vragen en daarvoor een termijn op te leggen. De informatie kan worden opgevraagd bij een limitatief omschreven kring van rechtssubjecten: elke netwerkexploitant, overheidsinstantie, eigenaar, beheerder, fabrikant of leverancier van de betrokken infrastructuur en elke aannemer die er werken aan heeft uitgevoerd. Die omschrijving vervangt de eerder voorgestelde formulering "elke betrokken persoon"; zij viseert ondernemingen en instanties als zodanig en niet hun individuele personeelsleden. Het tweede lid legt de in het eerste lid bedoelde personen een verplichting tot volledige medewerking op, in lijn met artikel 14, lid 4, GIA, en vereist dat de verstrekte informatie volledig, juist en niet misleidend is. De niet-naleving van een beslissing van de voorzitter op grond van dit artikel kan overeenkomstig artikel 18 worden gesanctioneerd door de bevoegde administratie of het BIPT.

Artikel 7
Dit artikel regelt de samenstelling van de IGB. Zij bestaat uit drie leden van de Raad van het BIPT, één lid van de Vlaamse Regulator voor de Media, één lid van de Conseil supérieur de l'audiovisuel, één lid van de Medienrat en, per gewest, twee leden aangewezen door de bevoegde administratie die het gewest aanwijst; voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest is één lid Nederlandstalig en één Franstalig. De Duitstalige Gemeenschap wijst een bevoegde administratie aan die één lid aanwijst voor de geschillen die betrekking hebben op de overgedragen bevoegdheden; dat lid neemt dan de plaats in van één van de twee Waalse leden. Het vervangen lid neemt als waarnemer zonder stemrecht deel.

Ten opzichte van het samenwerkingsakkoord van 2017 worden de gewestelijke leden niet langer door de regering, maar door de bevoegde administratie aangewezen. Dat sluit aan bij de onafhankelijkheidsvereiste van artikel 14, lid 2, GIA, die in het derde lid is uitgewerkt: de leden mogen geen belang hebben in netwerkexploitanten en er geen functie voor uitoefenen en zij handelen onafhankelijk en nemen geen instructies aan met betrekking tot concrete dossiers. Het laatste lid laat elke entiteit vrij om haar leden al dan niet te bezoldigen.

Artikel 8
Het BIPT verzorgt het secretariaat van de IGB, zoals onder het samenwerkingsakkoord van 2017. Het secretariaat registreert de verzoekschriften, verzorgt de kennisgevingen, maakt de beslissingen over aan de bevoegde administraties (artikel 18), publiceert ze (artikel 19) en houdt de kennisgevingen van opgelegde sancties bij (artikel 18, §5).

Artikel 9
De IGB stelt haar huishoudelijk reglement op, dat haar werking en interne organisatie regelt en de termijn bepaalt waarbinnen het college van deskundigen zijn voorstellen verstrekt. Het reglement treedt pas in werking na goedkeuring door het Overlegcomité, op voorstel van de Interministeriële Conferentie. De partijen behouden zo gezamenlijk de controle over de werkingsregels van de instantie.

Artikel 10
Dit artikel regelt het voorzitterschap. De leden wijzen jaarlijks, op de verjaardag van de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord, een voorzitter aan volgens een beurtrol tussen de vertegenwoordigde entiteiten. Het secretariaat maakt daarvan een proces-verbaal op. Het eerste jaar wordt het voorzitterschap waargenomen door het BIPT.

Artikel 11
Dit artikel richt het college van deskundigen op dat de IGB bijstaat door voorstellen van beslissing te formuleren. De samenstelling varieert naargelang het geschil. Voor een geschil dat zich op het grondgebied van één gewest voordoet of tot de overgedragen bevoegdheden kan worden beperkt, bestaat het college uit een deskundige van het BIPT en twee deskundigen van de bevoegde administratie van het betrokken gewest (waarvan één van de Duitstalige Gemeenschap als zij overgedragen bevoegdheden uitoefent). Voor een geschil dat meerdere gewesten betreft, wijst de bevoegde administratie van elk betrokken gewest een deskundige aan, naast een deskundige van het BIPT. Voor een geschil dat uitsluitend federale bevoegdheden betreft, bestaat het college uit twee deskundigen van het BIPT, in voorkomend geval aangevuld met een deskundige van het Federaal Agentschap voor de Regulering van Transport of van de Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas.

De deskundigen worden gekozen op grond van hun expertise in het onderwerp van het geschil. De aanwijzende autoriteiten bezorgen een actuele lijst van deskundigen aan het secretariaat. De deskundigen zijn onafhankelijk van de netwerkexploitanten en gedragen zich in hun rol ook onafhankelijk ten opzichte van de autoriteit die hen heeft aangewezen. Hun bezoldiging wordt door die autoriteit geregeld. Voor Vlaanderen betekent dit dat de bevoegde Vlaamse administratie in elk geschil op Vlaams grondgebied de meerderheid van het college levert.

Artikel 12
Paragraaf 1 bepaalt, overeenkomstig artikel 13, lid 1, a), b) en c), GIA, voor welke geschillen elke partij zich tot de IGB kan wenden, onverminderd de mogelijkheid om een beroep te doen op een rechtbank: de weigering van toegang tot bestaande fysieke infrastructuur of het uitblijven van een akkoord over de voorwaarden binnen één maand (artikel 3 GIA), de rechten en verplichtingen inzake transparantie over bestaande fysieke infrastructuur (artikel 4 GIA) en over geplande civiele werken (artikel 6 GIA) en het uitblijven van een akkoord over de coördinatie van civiele werken binnen één maand (artikel 5, lid 2, GIA).

Paragraaf 2 sluit de geschillen over toegang en transparantie (1° en 2°) uit die uitsluitend tussen aanbieders van elektronische-communicatienetwerken in de zin van artikel 2, punt 29), van Richtlijn (EU) 2018/1972 rijzen. Die geschillen worden volgens de bestaande regels beslecht door de telecom- en mediaregulatoren.

Paragrafen 3 en 4 regelen de wijze van indiening en de ontvankelijkheidsvereisten van het verzoekschrift: de identificatie van de partijen, het exacte voorwerp van het geschil met een gemotiveerde toelichting van de middelen, een voorstel tot oplossing, een niet-vertrouwelijke versie van het verzoekschrift en de stukken, de statuten van een eisende rechtspersoon en een genummerde inventaris van de stukken met aanduiding van de vertrouwelijke stukken.

Artikel 13
Het secretariaat registreert het verzoekschrift bij ontvangst en bezorgt de niet-vertrouwelijke versie van het verzoekschrift en de stukken aan de tegenpartij. De datum van ontvangst doet de beslissingstermijnen van artikel 17, §3, lopen.

Artikel 14
Dit artikel regelt het verweer. De tegenpartij bezorgt binnen tien werkdagen na de kennisgeving bedoeld in artikel 13, op straffe van onontvankelijkheid, de vertrouwelijke en de niet-vertrouwelijke versie van haar verweerschrift en stukken aan de IGB en stelt tegelijk de verzoekende partij in kennis van de niet-vertrouwelijke versie. De stukken worden genummerd en geïnventariseerd met aanduiding van de vertrouwelijke stukken. De korte termijn is nodig om de

beslissingstermijn van één maand voor de geschillen bedoeld in artikel 12, §1, 2° tot en met 4°, te kunnen naleven.

Artikel 15

Paragraaf 1 bepaalt dat het college van deskundigen een voorstel van beslissing opstelt dat via het secretariaat gelijktijdig aan de IGB en aan de partijen wordt bezorgd, met inachtneming van de vertrouwelijkheid van gegevens.

Paragraaf 2 geeft de partijen het recht om schriftelijke opmerkingen over het voorstel aan de IGB mee te delen. De termijn is gedifferentieerd naargelang de beslissingstermijn: drie werkdagen voor de geschillen die binnen één maand moeten worden beslecht (artikel 12, §1, 2° tot en met 4°) en tien werkdagen voor de toegangsgeschillen die binnen vier maanden moeten worden beslecht (artikel 12, §1, 1°). Zo wordt het recht van verdediging gewaarborgd zonder de termijnen van artikel 13, lid 2, GIA in het gedrang te brengen.

Artikel 16

Als het geschil tijdens de procedure evolueert of wijzigt, brengt de meest gerede partij de IGB daarvan onmiddellijk op de hoogte; de IGB informeert de andere partij en nodigt haar uit om zich daarover binnen de door haar bepaalde termijn te verantwoorden. De procedure kan te allen tijde met akkoord van de partijen worden beëindigd, bijvoorbeeld na een minnelijke regeling.

Artikel 17

Paragraaf 1 bepaalt dat de IGB beslist na ontvangst van het voorstel van het college van deskundigen of van de opmerkingen van de partijen.

Paragraaf 2 regelt het aanwezigheidsquorum: twee derde van de stemgerechtigde leden, waaronder minstens één van de leden die zijn aangewezen door de bevoegde administratie van het gewest waar het geschil zich voordoet. Voor geschillen die meerdere gewesten of uitsluitend federale bevoegdheden betreffen, volstaat de aanwezigheid van twee derde van de leden. Het lid dat overeenkomstig artikel 7 als waarnemer zetelt, telt niet mee. Bij gebrek aan quorum kan de voorzitter na minstens drie werkdagen een nieuwe vergadering bijeenroepen waarop de quorumvereisten niet meer gelden, zodat de beslissingstermijnen van de verordening niet door afwezigheid kunnen worden geblokkeerd.

Paragraaf 3 bevat het getrapte beslissingsmechanisme: de beslissing wordt bij consensus van de aanwezige leden genomen; bij gebrek aan consensus beslist de IGB met een meerderheid van twee derde van de aanwezige leden, mits passende motivering; als ook die meerderheid niet wordt bereikt, beslist zij bij gewone meerderheid van de aanwezige leden, mits motivering. De beslissing wordt in elk geval genomen binnen vier maanden voor de toegangsgeschillen (artikel 12, §1, 1°) en binnen één maand voor de overige geschillen (artikel 12, §1, 2° tot en met 4°), overeenkomstig artikel 13, lid 2, GIA. In naar behoren gemotiveerde uitzonderlijke omstandigheden, aanvaard door minstens twee derde van de aanwezige leden, kunnen die termijnen worden overschreden.
Het mechanisme waarborgt dat de IGB, zoals de verordening vereist, in alle gevallen tijdig en onafhankelijk een beslissing kan nemen. De beslissing betreft uitsluitend het geschil zelf; de afdwinging ervan en de sanctionering van de niet-naleving zijn in artikel 18 geregeld.

Artikel 18

Dit artikel regelt de afdwinging van de beslissingen van de IGB en de sanctionering van de niet-naleving ervan, ter uitvoering van artikel 15 GIA.

Paragraaf 1 betreft de beslissingen over een geschil dat tot het grondgebied van één gewest of tot de overgedragen bevoegdheden kan worden beperkt en de beslissingen van de voorzitter op grond van artikel 6. Het secretariaat maakt de beslissing binnen acht werkdagen over aan de bevoegde administratie die door het

gewest of de Duitstalige Gemeenschap is aangewezen. Die administratie staat in voor de afdwinging van de beslissing en legt de sancties op als zij een inbreuk op de beslissing vaststelt.

Paragraaf 2 betreft de beslissingen over een geschil dat meerdere gewesten betreft of niet uitsluitend tot de overgedragen bevoegdheden kan worden beperkt. De beslissing wordt overgemaakt aan de bevoegde administraties van elk betrokken gewest of van de Duitstalige Gemeenschap, die elk voor hun bevoegdheden instaan voor de afdwinging en de sanctionering.

Paragraaf 3 betreft de beslissingen over exclusief federale aangelegenheden en de beslissingen op grond van artikel 6 die federale aangelegenheden betreffen; daarvoor staat het BIPT in voor de afdwinging en de sanctionering.

Paragraaf 4 bepaalt het gemeenschappelijke kader voor de sancties, overeenkomstig artikel 15 GIA: zij moeten passend, doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn en kunnen onder meer een geldboete van 250 tot 50.000 euro per inbreuk of een dwangsom van maximaal 1.000 euro per dag vertraging omvatten. Elke overheid bepaalt binnen dat kader, volgens haar eigen recht, de procedure voor het opleggen en invorderen van de sancties.

Paragraaf 5 voert een afstemmingsmechanisme in. De administratie die een sanctie oplegt, brengt het secretariaat van de IGB daarvan onverwijld op de hoogte. Voor zij een sanctie oplegt, gaat zij bij het secretariaat na of een andere bevoegde administratie al een definitief besluit heeft genomen ten aanzien van dezelfde overtreder wegens een inbreuk op dezelfde beslissing van de IGB en zij houdt in voorkomend geval rekening met de al opgelegde sancties. Zo wordt het 'ne bis in idem'-beginsel geëerbiedigd en worden uiteenlopende sanctieniveaus ten aanzien van operatoren die in meerdere gewesten actief zijn vermeden, zonder dat aan de bevoegdheid van elke overheid wordt geraakt.
Voor Vlaanderen betekent dit artikel dat de door de Vlaamse Regering aangewezen administratie de IGB-beslissingen op Vlaams grondgebied afdwingt en sanctioneert en dat geen andere overheid of de IGB zelf sancties aan Vlaamse overheidsinstanties kan opleggen.

Artikel 19
Elke beslissing van de IGB wordt gepubliceerd op de website van het secretariaat en binnen acht werkdagen na de dag volgend op de aanneming ervan aan elke betrokken partij meegedeeld. Het artikel geeft uitvoering aan artikel 13, lid 4, GIA, dat de geschilleninstanties verplicht hun besluiten bekend te maken met inachtneming van het vertrouwelijkheidsbeginsel en de bescherming van bedrijfsgeheimen. De vertrouwelijke gegevens worden overeenkomstig artikel 20 beschermd.

Artikel 20
De IGB waarborgt de vertrouwelijkheid in het kader van de procedures. Dat artikel vormt de grondslag voor de behandeling van de vertrouwelijke versies van de verzoekschriften, verweerschriften en stukken (artikelen 12, 14 en 15) en voor de publicatie van niet-vertrouwelijke versies van de beslissingen.

Artikel 21
Dit artikel regelt het beroep tegen de beslissingen van de IGB, overeenkomstig artikel 14, lid 10, GIA, dat vereist dat tegen elk besluit van een bevoegde instantie beroep kan worden ingesteld bij een volledig onafhankelijke beroepsinstantie, met inbegrip van een rechterlijke instantie. Elke belanghebbende kan binnen zestig dagen na de aangetekende kennisgeving van de beslissing, bij gebrek daaraan na de bekendmaking of bij gebrek daaraan na de kennisneming, een beroep met volledige rechtsmacht instellen bij het Marktenhof, dat uitspraak doet zoals in kort geding. De griffie stelt de betrokken partijen van het beroep in kennis. Het beroep

heeft geen schorsende werking, tenzij het hof de schorsing uitspreekt op grond van ernstige middelen en een risico op ernstige en moeilijk te herstellen gevolgen. Voor de overige procedureaspecten geldt het Gerechtelijk Wetboek. De centralisatie van het beroep bij het Marktenhof sluit aan bij de bevoegdheid van dat hof voor de beroepen tegen de beslissingen van het BIPT en de andere marktregulatoren.

Artikel 22
Dit artikel heft het samenwerkingsakkoord van 14 juli 2017 op. De IGB die bij dat akkoord was opgericht, wordt vervangen door de IGB bedoeld in artikel 5. Het Vlaamse decreet van 10 november 2017, dat de Vlaamse uitvoering van het samenwerkingsakkoord van 2017 bevatte, is al opgeheven bij het decreet van 3 juli 2026.

Artikel 23
Het samenwerkingsakkoord treedt in werking op de dag van de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van de laatste instemmingsakte. Tot die datum blijft het samenwerkingsakkoord van 14 juli 2017 van kracht.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Matthias DIEPENDAELE